

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Ligning af Bidrag til Sognekirker i Kjøbenhavn.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1992 ff.)

Der var intet Ændringsforslag stillet.

Lovforslaget i dets Helhed sattes under Forhandling.

Nordby: Ved i Rigsdagstidenden at læse det Foredrag, som den ærede Ordfører holdt her ved Sagens 2den Behandling, opdager jeg, at den ærede Ordfører har brugt et ret stærkt Udtryk, som jeg ikke opfattede saaledes ved 2den Behandling, og som nøder mig til at fremsætte nogle ganske faa Modbemærkninger. Den ærede Ordfører omtalte de Ændringer, der „fra en bestemt Side“ — saaledes udtalte den ærede Ordfører sig — havde været ønskede til dette Lovforslag, og sagde, at disse Ændringer vilde føre til et efter Flertallets Mening uretfærdigt Resultat. Det synes jeg nok er lidt haardt sagt, og i ethvert Tilfælde maa jeg nedlægge en Indsigelse derimod. Der er nemlig intet bevist med Hensyn til Uretfærdigheden. Jeg har den modsatte Opfattelse, den nemlig, at ved at give Frivillighedsprincippet Luft og Raaderum vilde vi netop opnaa en Ordning, som kunde kaldes retfærdig. Dermed vil jeg ikke sige, at den Ordning, Loven indfører, er uretfærdig, det forvarer jeg mig imod, men jeg kan dog ikke billige, at man gaar til den modsatte Yderlighed og siger, at hvis Frivilligheden faar Raaderum, vil det blive uretfærdigt. Der kunde yderligere siges, at naar vedkommende Individ, Kirkemedlem eller Borgersamfundsmedlem, har den Opfattelse, at det er uretfærdigt, at han, naar han ikke gaar i Kirke, skal betale til Kirken, kunde der være noget deri. Jeg billiger selvfølgelig ikke dette Standpunkt; saa længe vi have en dansk Folkekirke, som i Henhold til Grundloven skal støttes af Staten, maa denne Folkekirke ogsaa opretholdes i sine ydre Vilkaar. Men jeg mener fremdeles, at hvis de Ændringer, som det ærede 1ste Medlem for 3die Kreds (Moltke-Bregentved) og jeg have ønsket indførte, men som vi frafaldt, da vi saa, at vi vare i saa knusende Mindretal, vare blevne vedtagne, var det vist blevet en

langt retfærdigere Ordning end den, der nu vil blive vedtagen. Jeg maa derfor nedlægge en bestemt Indsigelse mod, at den Ændring, vi have foreslaaet, skulde være uretfærdig. Jeg tror for øvrigt heller ikke, at den ærede Ordfører har været absolut heldig med at udtrykke de andre ærede Flertals-Medlemmers Mening, idet jeg kan sige, at i alt Fald et af disse Medlemmer ikke indrømmer, at denne Udtalelse om, at der vilde fremkomme en Uretfærdighed, var korrekt. Som sagt, jeg kan ikke billige den og maa nedlægge en Indsigelse mod den. Jeg maa vedblivende hævde, at det modsatte vil blive Tilfældet, dersom Mindretallets Ændring blev ført igennem. Vi have jo ikke paastaet, at det var en Ordning, der skulde gælde i al Evighed; men den kunde prøves, og vi have subsidiært stillet et Ændringsforslag om at prøve det et Aar. Hvis det saa viste sig at kunne gaa, vilde denne Ordning være langt retfærdigere end den, Loven indfører. Jeg maa her erindre om, at netop fra de Mænd, der staa som Ledere af dette frivillige Arbejde her i Kjøbenhavn, er det udtalt, at et af deres væsentligste Motiver var at blive fri for Kritik fra dem, som staa uden for Kirken og ikke ville have med den at gøre, men dog skulle bidrage til den. — Det var kun disse faa Bemærkninger, jeg har ment at maatte gøre over for de Udtalelser, der fremkom ved 2den Behandling. For øvrigt afholder jeg mig fra at stemme.

Ordføreren (Reedtz-Thott): I Anledning af det ærede Medlems Beklagelse over, at jeg har talt om Uretfærdighed — jeg har ikke læst igennem, hvad jeg har sagt den Dag, og jeg hører først nu, at det ærede Medlem har noget at bemærke dertil — skal jeg sige, at det er en Selvfølge, at naar jeg skal tilraade Tinget noget, tilraader jeg det, som jeg anser for det mest retfærdige. Og jeg mener vedblivende, at det er retfærdigt, at man ligner paa alle; derved vil Retfærdigheden bedst ske Fyldest her i Kjøbenhavn, hvor Sognegrænserne ikke have den samme Betydning som andre Steder. Ogsaa af den Grund vil det være rettest at holde sig til Forslaget, som det her foreligger. Hvis jeg altsaa har sagt, at Lovforslagets Ordning er retfærdigst, mener jeg vedblivende, at det er rigtigt, nemlig af den Grund, jeg her har nævnt.

Da ingen yderligere ønskede at ytre sig, sluttedes Forhandlingen.